

יקיר בן־משה

איך ללמד את המוות לחצות את הכביש

פימה מתה. נשפה אויר בפעם האחרונה וכבְּתָה את 99 גרות שנותיה. האור גוסס בתדהמה. אפלה נגרפת לתוך הבית. כְּשֶׁנִּמְוֵת יוֹם אֶחָד, לֹא נִטְרָח לְעֵצָם אֶת הָעֵינַיִם, מִיִּשְׁהוּ אַחַר יַעֲשֶׂה זֹאת עֲבוּרָנוּ.

פימה נועצת כעת עינים לתוך אפק סואן, רוטט מכוניות וצמתי־אויר מרמזרים; איך ללמד את המות לחצות את הכביש? גברת אחת צועדת במקומה בנעלי זהב קטנות, נעלי רקוד זעוריות, נעלי בלט צרפתיות, צועדת ובוטשת את הנצח. נוגהת אל המקום בו נפקחות העינים. אפלה צורבת. רחש תנועה, ופימה צועדת בתוך הזמן. עקבותיה שכות ומוטחות לתוך עצמן.

במקום פלשהו בעולם, תינוק פוקח את גבעוליו, כמו פרח הוא מחיך לתוך צהלת החיים – בעוד פימה צועדת במקומה, מחכה בסבלנות לרמזור הירק.

שום דבר חדש אין ברגע הזה. שנים רבות נערמו לתוך חיה, וכעת היא מחכה. בעקשנות. כמו הספרה 12 המחכה לבואו של המחוג הגדול, שיקיש את בואו וסיומו של יום, או לילה – האמנם מחכה? איך ללמד את המות לחצות את הכביש?

האם לבקש את עזרתו של ילד קטן העומד בסמוך, מושיט ידים עטופות כפפות עם סימני אחיזה, האם לבקש את עזרתו של האיש המיאש, הפורך סביב צוארו צעיף עם סימני חניקה? איך לפלט את החיים מתוך הגרון, לטפח להם על הגב? לשיר פזמוני ערש לתוך השקט הנובך את הדממה?

שוב ושוב, אנו מושחים את חיינו באינטימיות ושוכחים להחליף את המשחה, את הידים, את תנוחת הגוף, בעוד פימה מחכה וגם המות מחכה. וביחד עליהם לצלח עמק של זמן ודקירות מחוגים, בטרם יגיעו אל האור הסגל המחכה במסירות לבואם.